

## POSTANOWIENIE

Dnia 19 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 19 lutego 2020r.,

sprawy **D. F.**

skazanego z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. i art. 91§1 k.k. i in.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w S.

z dnia 19 stycznia 2018r., sygn. akt IV Ka (...)

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w S.

z dnia 9 grudnia 2016r., sygn. akt IV K (...)

### **p o s t a n o w i ł:**

- 1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć  
skazanego.**

### **UZASADNIENIE**

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Skarżący podnosi w niej zarzuty obrazy prawa materialnego, w zakresie w jakim na ich podstawie orzeczono kary jednostkowe i karę łączną grzywny.

W istocie jednak nie w tym zakresie kwestionowane jest zastosowanie prawa materialnego, lecz sposób, w jaki rozstrzygnięta została kolizja tych przepisów w czasie (inne obowiązywały w chwili popełnienia przypisanych czynów, a inne w czasie orzekania) – art. 4§1 k.k.

Dodatkowo wskazać należy na niekonsekwencję obrony, która zaskarżyła kasacją wyrok Sądu Okręgowego w całości, choć nie kwestionuje wszystkich rozstrzygnięć w nim zawartych, a co do części z nich – umorzenie postępowania – nie ma grawamenu, aby je skarżyć.

W istocie, najistotniejszego argumentu przeciwko zasadności swojej skargi dostarczył sam kasujący. Bezsprzecznie bowiem art. 4§1 k.k. w przypadku zaistnienia opisanej wyżej kolizji ustaw w czasie, nakazuje wybrać jedną z nich, niedopuszczalne jest natomiast stosowanie kompilacji przepisów różnych ustaw, tak aby wykreować najkorzystniejszą sytuację dla skazanego.

W niniejszej sprawie, oba Sądy rozpoznające sprawę wskazały, że w stosunku do skazanego D. F. stosują przepisy Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym w czasie orzekania, a więc ukształtowane po dniu 1 lipca 2015r. (przez art.1 pkt 53 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, Dz. U. z 2015r., poz. 396), gdyż są one nie tylko nowe, ale również względniejsze dla sprawcy. Wynikało to z nowego brzmienia art. 91§1 k.k., który od wskazanej daty pozwalał na łączenie w jeden ciąg przestępstw czynów kwalifikowanych z różnych przepisów. Sądy stanęły na słusznym stanowisku, że skazanie za jeden ciąg przestępstw i wymierzenie zań jednej kary jest dla skazanego korzystniejsze niż wymierzanie kilkudziesięciu kar jednostkowych (tak było zwłaszcza w odniesieniu do skazań opisanych w pkt XII wyroku Sądu Rejonowego). A jak wskazał sam skarżący, nie było możliwości orzeczenia na podstawie innej ustawy kar pozbawienia wolności, a na podstawie innej kar grzywien (w tym łącznej).

Podkreślić przy tym trzeba, że o ile zastosowanie art. 91§1 k.k. było dla skazanego realnie korzystniejsze, to zastosowanie ustawy nowej do grzywien nie skutkowało faktycznym pogorszeniem sytuacji skazanego, gdyż wymierzone na tej podstawie kary grzywien nie zostały wymierzone w granicach surowszych niż te, które obowiązywały przed dniem 1 lipca 2015r. – żadna z nich nie przekroczyła bowiem progu 360 (a nie 320 jak wskazano w kasacji) stawek dziennych (nowa ustawa podniosła górny próg grzywny do 540 stawek).

Nie można zatem i z tego względu mówić o obrazie art. 4§1 k.k.

Z tych względów brak podstaw do uznania zasadności zarzutów kasacyjnych, są one oczywiście bezzasadne.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie. Skazanego obciążono kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego nie znajdując podstaw do zwolnienia od ich ponoszenia.